



ת"ד 9857/06/17 - טום אהרון אלבכור נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

ת"ד 9857-06-17 מדינת ישראל נ' אלבכור
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופטת טל תדמור-זמיר
מבקש	טום אהרון אלבכור
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפניי בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן ביום 13.9.17 בהעדר המבקש בגין עבירות של אי ציות לתמרור 301, נהיגה בקלות ראש והתנהגות שגרמה נזק לרכוש ולאדם.

טענתו העיקרית של המבקש היא כי הוא לא ידע על מועד הדיון.

המשיבה ביקשה לדחות הבקשה, מהטעם שהמבקש זומן כדין ולא סיפק כל הסבר לאי הופעתו לדיון.

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 קובע:

"נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם נתנו בהעדרו, אם נוכח שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין..."

הלכה היא כי בשלב דיוני זה, על המבקש הנטל להוכיח כי סיבת אי התייצבותו לדיון הייתה מוצדקת ולחילופין, כי נגרם לו עיוות דין בעצם הרשעתו.

ברע"פ 9142/01 איטליא נ' מד"י, פ"ד נז(6) 793 (2003) נקבע כי על המבקש להעלות בבקשתו את כל טענותיו כולל אסמכתאות רלוונטיות ובע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם נקבע:

"בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי וללא ביסוס הטענות המועלות בה.... בית



המשפט המעיין בבקשת הביטול מוסמך לדחותה על סמך האמור בה בלבד; כך ייעשה בוודאי אם הטענות אינן מאומתות והבקשה אינה מגלה עילה לביטול פסק הדין.

השיקולים השונים לביטול פס"ד נפרשו בשורה ארוכה של פסקי דין בבית המשפט העליון, בהם בין היתר פורטו מקרים בהם בית המשפט לא נעתר לבקשות לביטול פס"ד בהעדר עילה לביטול.

כך לדוגמא טענות של שכחה, אובדן דו"ח, טעות של עו"ד ברישום ביומן, אי התייצבות מחמת טעות, אי התייצבות בשל מחלה עליה לא דווח לביהמ"ש טרם הדיון, אי התייצבות מחמת תיבות דואר פרוצות, אי התייצבות בשל אי הידיעה של העו"ד, לא היוו עילות לביטול פסה"ד, גם אם הושת על המבקש עונש לא קל. (ראה למשל רע"פ 9142/01 של כב' השופט ת. אור, רע"פ 5377/03, רע"פ 8583/04, רע"פ 3690/03, רע"פ 1271/06, רע"פ 5569/07, רע"פ 4474/05, רע"פ 5958/07, רע"פ 2394/07, רע"פ 6383/07, רע"פ 1371/07, רע"פ 2282/07, רע"פ 6463/07, רע"פ 8445/07, רע"פ 9593/07, רע"פ 10319/07, רע"פ 10516/07, ע"פ 6859/07, רע"פ 683/07, רע"פ 1381/07, ב"ש 7099/06, רע"פ 1773/04).

בע"פ 70050/99 **חרובי פארס נ' מדינת ישראל** (מחוזי ת"א) נקבע כיבקשות לביטול הכרעת דין תתקבלנה רק כאשר מתקיימות "נסיבות מאוד יוצאות דופן שבהם התקלה או המניעה מוכחת באורח אובייקטיבי".

מן הכלל אל הפרט -

לעניין אי ההתייצבות לדיון - המבקש אמנם טוען כי לא ידע על מועד הדיון, אלא שבתיק בית המשפט (במערכת "נט המשפט") סרוק אישור מסירה אשר נמסר לידי מיופה כוח של המבקש. הווה אומר כי המבקש זומן כדן וניתנה לו הזדמנות נאותה לקבל את יומו בבית המשפט.

אשר לגרימת עיוות דין - כל שטען המבקש הוא שרישיונו דרוש לו לצרכי פרנסתו ולכן שלילתו מהווה פגיעה שאינה מידתית. אין די בכך. מדובר בטענה כללית, שלא נתמכה - לא בתצהיר ולא באסמכתאות אחרות.

רבים הם המקרים בהם נאשמים המוזמנים כדן אינם מתייצבים לדיונים בעניינם והסיבות - שונות ומגוונות, אלא שבית המשפט אינו יכול לעבור על כך לסדר היום.

כי כך, ומשלא מצאתי בבקשה כל נימוק המצדיק ביטול פסק הדין שניתן בהיעדר המבקש, הריני דוחה הבקשה וקובעת כי פסק הדין מיום 13.9.17 יותר על כנו.

למען הסר ספק, ההחלטה בדבר עיכוב ביצוע פסק הדין מיום 17.10.17, אינה תקפה עוד.

המזכירות תעביר לצדדים העתק ההחלטה.



ניתנה היום, י"א כסלו תשע"ח, 29 נובמבר 2017, בהעדר
הצדדים.